

INTERCULTURAL PERSONALITY FORMATION

Ameridze Olha

PhD, Associate Professor

Department of Philology and Translation

Kyiv National University of Technologies and Design, Kyiv, Ukraine

Keywords: active life position, critical thinking, higher educational institutions, intercultural competence, polycultural education, polycultural personality, tolerance.

Globalization processes, international migration, and the internationalization of higher education have created increasingly diverse and multicultural societies. In this context, higher educational institutions bear a significant responsibility for preparing students to live and work in an open, democratic world.

This paper examines the theoretical foundations and pedagogical mechanisms of intercultural personality formation through polycultural education. To achieve this objective, the study employs a comprehensive set of research methods, prioritizing the analysis, synthesis, comparison, and systematization of scientific and pedagogical literature.

The paper contrasts traditional multiculturalism, which tends to view cultures as static and isolated entities emphasizing differences, with polyculturalism, which conceptualizes cultures as dynamic, interactive, and mutually enriching systems formed through continuous historical and contemporary exchange. Polycultural education is examined as an innovative pedagogical process realized through gradual personal development from ethnic identity (I-ethnic) to civic identity (I-civic) and global identity (I-global). The core content of this educational model encompasses familiarization with ethnic, national, and world cultural heritage, the cultivation of a polycultural worldview, and the expansion of global consciousness.

Modern societies are rarely homogeneous. The ongoing convergence of different cultures requires educational systems to adapt and provide youth with optimal behavioral models in multi-ethnic environments. Traditional multicultural approaches often view cultures as static entities and emphasize segregation or differences. In contrast, polyculturalism recognizes that cultures are dynamic, interactive, and continuously shaped by mutual influence and historical contact. Consequently, polycultural education serves as an innovative pedagogical framework that fosters openness, cognitive flexibility, and positive intergroup relations.

A polycultural personality is defined as an integrative characteristic of an individual who possesses the readiness and ability to engage in an active dialogue with representatives of other cultures. The fundamental attributes of this personality type include:

- Humanity and an orientation toward universal human values.
- Critical thinking and cognitive openness.
- Empathy, emotional stability, and tolerance.
- A dialogic way of thinking that allows the individual to navigate cultural diversity.

The formation of this personality develops progressively, moving from ethnic identity to civic identity and ultimately to a global identity.

To successfully foster a polycultural personality, higher education institutions must integrate polycultural components across academic disciplines and extracurricular activities.

The core tasks include:

1. Acquiring knowledge of one's native culture as a foundation for integration into broader cultural contexts.
2. Studying diverse cultural models, traditions, and arts.
3. Cultivating the belief in the equality of all cultures and rejecting cultural hierarchy.
4. Developing tolerance as an essential tool for interethnic communication.
5. Fostering democratic values and the qualities of a global citizen.
6. Building active resistance against cultural discrimination, nationalism, and vandalism.

To sum up, polycultural education in universities is essential for promoting social justice, civil society development, and individual autonomy. Equipping students with intercultural competence and adaptive behavioral models enables them to realize their potential and thrive in an integrated, multicultural world.

References

1. Banks, J. (2001). *Cultural Diversity and Education: Foundations, Curriculum and Teaching*. Boston: Allyn and Bacon.
2. Bernardo, A. B. I., Rosenthal, L., & Levy, S. R. (2013). Polyculturalism and attitudes towards people from other countries. *International Journal of Intercultural Relations*, 37, 335–344. <https://doi.org/10.1016/j.ijintrel.2012.12.005>
3. Bochner, S. (1982). The social psychology of cross- cultural relations. In S. Bochner (Ed.), *Cultures in Contact: Studies in Cross-Cultural Interaction* (pp. 5–44). Oxford: Pergamon Press. <https://doi.org/10.1016/b978-0-08-025805-8.50008-1>
4. Fedorenko, S. (2018). Humanistic Foundations of Foreign Language Education: Theory and Practice. *Advanced Education*, 10, 27–31. <https://doi.org/10.20535/2410-8286.142319>
5. Kelley, R. D. G. (1999). The people in me. *Utne Read*, 95, 79–81.
6. Meer, N., & Modood, T. (2012). How does Interculturalism Contrast with Multiculturalism? *Journal of Intercultural Studies*, 33(2), 175–196. <https://doi.org/10.1080/07256868.2011.618266>
7. Menadue, E. A., Castillo, P. A., & Bernardo, A. B. I. (2021). Does polyculturalism explain the relationship between personality, thinking style, and prejudice in Australia? *Australian Psychologist*, 56(5), 406–416. <https://doi.org/10.1080/00050067.2021.1952841>
8. Muntian, O. (2024). The use of communicative tactics of persuasion and information in Donald Trump's political speeches.. *Sectoral research XXI: characteristics and features*, 49–50. Chicago, USA: International Center of Scientific Research.
9. Prashad, V. (2001). *Everybody was Kung Fu Fighting: Afro-Asian Connections and the Myth of Cultural Purity*. Boston, MA: Beacon Press.

10. Vorotniak, L. I. (2008). Osoblyvosti formuvannya polikulturnoyi kompetentsiyi mahistriv u vyshchych pedahohichnykh navchalnykh zakladakh [Peculiarities of the formation of multicultural competence of masters in higher pedagogical educational institutions]. Bulletin of the Zhytomyr State University (Pedagogical Sciences), 39, 105–109. [in Ukrainian]

ВІДДІЄСЛВНІ ІМЕННИКИ В СИСТЕМІ ПОХІДНИХ НОМІНАНТІВ

Воляннюк Інна Оверківна

кандидат філологічних наук, доцент

Кременецька обласна гуманітарно-педагогічна академія
ім. Тараса Шевченка, Україна

Віддієслівний іменник – це дериват, утворений від дієслівної основи за допомогою різноманітних способів словотвору – суфіксального, префіксального, безафіксного тощо; до того ж, від багатьох дієслівних основ похідні іменники можуть узагалі не утворюватися.

Віддієслівні іменники становлять значну кількість похідних лексем у сучасній українській літературній мові. Смисловою основою їхнього творення доволі часто виступають метонімії перенесення. Між твірними дієсловами та похідними іменниками можуть простежуватися відношення: дія – її результат, дія – її виконавець тощо. Девербативи уточнюють, увиразнюють, збагачують семантичне поле твірних дієслів.

Питання лінгвальної природи українських віддієслівних іменників, а в їхніх межах – девербативів зі значенням опредметненої дії, процесу, стану, завжди привертало увагу вчених. Дериваційний аспект вивчення згаданих похідних частково розкриває монографія «Морфеміка української мови» О. Безпояско та К. Городенської [1], у якій словотворчі афікси української мови на спільній семантичній основі вперше згруповано у функційно-семантичні поля. У дисертації О. Максимець [4] уперше в українській лінгвістиці системно досліджено будову та розвиток словотвірної категорії віддієслівних іменників з предметним значенням дії, процесу і стану в новоукраїнській мові кінця XVII – XXI ст., виявлено основні лексико-словотвірні типи й моделі згаданих дериватів. Дослідження Л. Колібаби [2] «Асиметрія словотвірних співвідношень багатозначних дієслів та іменникових девербативів» пов'язане з вивченням дериваційної природи названих похідних. Аналіз словотвірних, семантичних особливостей девербативів здійснено також у працях таких науковців, як В. Барчук, В. Олексенко, О. Пінчук та ін.

Структурно-морфологічний аспект іменників опредметненої дії висвітлено у публікації О. Петрик [6]. Автор зазначає: «Механізми творення похідного слова та складні словотвірні взаємозв'язки між частинами мови й синтаксичними одиницями (словосполученням і реченням) найповніше відображаються в